

TESTIMONI VOLUNTARIAT DE MARTA RUBIO A SANGHÉ (Senegal)- Estiu 2018

No és la primera vegada que vivim l'experiència de voluntariat a Sanghé. Algunes de nosaltres ja portem anys anant-hi i coneixíem el context social del poble. Aquest contacte anterior, ha propiciat que l'inici d'aquest projecte hagi estat rebut, com a mínim, per part de les voluntàries, amb molta il·lusió i esperança.

Per poder entendre tot el procés cal, que sense que es faci etern, remuntar-se a una tarda d'estiu de fa dos anys, on les voluntàries, junt amb les dones del poble, vàrem acabar intercanviant maneres de fer, inquietuds i fins i tot somnis, i vam parlar de la necessitat de fer un canvi de rumb i apostar per l'apoderament de la dona. Des de la comunitat femenina d'un barri de Sanghé, Khamboudia, se'ns va fer veure, que una de les seves màximes preocupacions era el benestar de les futures generacions de dones i, possiblement, ens plantejaven el binomi treball – autonomia personal, que en el seu cas, veien gairebé inexistent.

Sobre el terreny, no es va acabar de concretar cap pla de treball ni cap estratègia, i la idea va quedar a l'aire. No obstant, ja des de l'avió, aprofitant les alçades, vàrem repescar aquella conversa i sobretot aquella idea. No ens podíem quedar de braços creuats, i menys, tenint en compte les seves inquietuds i la relació que tenien amb les lluites per l'alliberament de la dona, fins i tot dels nostres països. No podem oblidar que els pobles de Senegal com Sanghé, la principal ocupació de la dona, en la majoria del casos, va relacionada amb la cura dels fills i les tasques i feines de la casa i el seu entorn (cultius, alimentació...), quedant gran part de les vegades aïllades dins del nucli familiar.

En arribar a Barcelona, dies després d'ubicar-nos de nou a les nostres rutines, vam quedar amb la responsable de la ONG Red Azul de Voluntariado, la Inma Díez, que ha estat la culpable de contagiar-nos la seva encertada manera de fer: "tot és possible si creiem que ho és".

Com cada any, vam fer l'avaluació per parlar amb detall de com havia anat l'experiència. Vàrem analitzar els pros i contres de la nostra acció i, en definitiva, vam conversar i dialogar sobre les nostres vivències, interrogants i expectatives de futur. Va ser llavors, quan amb una mirada, vam saber que aquest any seria diferent i que teníem per davant un gran repte, això sí, amb moltes ganes de portar-lo a terme.

Des del primer moment, vam tenir clar que el projecte havia de ser cent per cent senegalès. Vàrem creure necessari que per tal que el projecte prosperés, les dones del poble de Sanghé, l'havien de sentir com a propi. A tota aquesta reflexió, cal sumar-hi una evidència de caràcter físic, els nombrosos recursos naturals de què disposa el país.

És en aquest moment, després de moltes línies, que toca parlar d'un dels trets més característics del Senegal, o si més no, d'un dels seus aliments i símbols per antonomàsia, el mango. Ja des del nostre primer viatge, aquella fruita ens va meravellar, pel seu gust, la seva textura i la seva abundància. Era present arreu, a tots els racons d'aquest gran país. Aquest últim aspecte, fa que sigui un fruit fàcilment assequible per a tothom.

Malgrat tot, en aquest punt, amb moltes trobades per realitzar el projecte, moltes opinions i idees que anaven sortint, i inclús moltes "frenades", que ens feien no deixar de tocar de peus a terra, encara faltava una de les peces clau del que ha acabat sent aquest projecte: la nostra mestra, guia i experta en el país i en la cooperació, la Georgina Regàs. La Georgina, de 86 anys, és una dona tot terreny, només veure-la vam saber que no deixaríem d'aprendre al seu costat. Quina meravella, en sap tant de tot!

Sense cap mena de dubte, sense ella això no hagués estat igual, va ser la nostra guia, una persona que des del minut u va estar al nostre costat, confiant plenament, amb un esperit crític i un entusiasme contagiós. D'ella hem après que els camins són llargs, a vegades massa, però que encara que faci falta el bastó, no hem de deixar de caminar mai.

A la Georgina la vam poder conèixer gràcies a la col·laboració de la Inma amb la fundació Ajudantajudar, i com ja s'ha comentat, a partir d'aquest moment, vàrem trobar una gran font d'inspiració.

Sabiem que volíem fer-ho, que necessitàvem la Georgina i que anàvem a per totes. Una vegada allà, el primer que vam fer va ser parlar amb la presidenta del grup de dones, volíem que tot sorgís d'elles, que elles es poguessin organitzar i sobretot, en cap moment trencar les seves maneres de fer i d'estructurar els seus dies. Poc a poc, perquè això sí, cal respectar els ritmes, es va anar creant el *grup de les dones del mango*, i van anar agafant, amb molta rapidesa el saber de la Georgina.

El projecte acaba de començar, i encara queda molt per fer. Cal fer esment, que aquest any ha estat el primer granet de sorra i, que encara ens queden molt més per tal d'aconseguir l'objectiu del nostre propòsit.

Al llarg de tot el procés, tant de creació com d'implementació del projecte, han estat molts els aprenentatges. Viure aquesta experiència, envoltades de persones plenes de llum, amb una gran perseverança present tant en les seves mans com en les seves mirades, ha omplert d'amor i esperança les nostres vides. Tot un regal.

Marta Rubio (*Red Azul de Voluntariado*), Barcelona